

ZVON

PROSINEC / DECEMBER
2020

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Lord Jesus,

Master of both the light
and the darkness,
send your Holy Spirit upon
our preparations for Christmas.

We who have so much to do
seek quiet spaces to
hear your voice each day.

We who are anxious
over many things
look forward to
your coming among us.

We who are blessed in so many ways
long for the complete joy of your kingdom.

We whose hearts are heavy
seek the joy of your presence.

We are your people,
walking in darkness, yet seeking the light.

To you we say, "Come Lord Jesus!"
Amen.

rg2011

Henri J.M. Nouwen

„**J**eště tady přiletujeme jeden kontakt...“ v tom někdo zazvonil. Otec se zvedl a odešel ihned, jak to bylo jeho zvykem, otevřít. Dlouho, dlouho jsem čekal, než se vrátil. Byl jsem naštvaný a skoro jsem plakal. Už to mohlo být dávno hotové a můj vláček, který jsem dostal k narozeninám mohl jezdit. Teď můj otec mluví s někým u dveří a domlouvá opravu jeho starého rádia.

„Ještě chybí na stole čerstvý chleba a nějaké to ovoce a můžeme večeřet,“ řekla maminka. Náhle se ozývá zvonek, ale ne ten vánoční, ale domovní. „Pane Kocurek, my víme, že už je pozdě, ale přece – nemohl byste se podívat na naši televizi? Je Štědrý den a zrovna jako naschvál se nám pokazila. Děti se tak těšily, prosím...“ otec ještě tedy na poslední chvíli odešel opravit televizi našim sousedům. My děti jsme nebyly rády. Zase musím čekat, než se otec vrátí. Ale on se vrátil brzy a my jsme mohli zasednout ke štědré večeři.

Tak jsem se učil být trpělivý a čekat na krásné věci, když jsem vyrůstal ve své rodině. A učím se být trpělivý dodnes.

Trpělivost je úžasná cnost, ve které poznáváme hranice své možnosti. Poznáváme také, že druhý člověk má své plány a představy, které mám trpělivě respektovat.

Advent a Vánoce jsou úžasně krásná období, kdy si připomínáme dějinnou událost nekonečně trpělivého Boha – jeho vstup do našeho viditelného světa. Příchod, který On připravil pro netrpělivého člověka, a tak začal novou epochu dějin lidstva.

Děti se učí trpělivě čekat na Štědrý den, my dospělí se můžeme mimo jiné také učit trpělivě snášet všechno, co přináší život. Trpělivě snášet svoje slabosti i slabosti druhých. Trpělivě vyhlížet, Toho, který se nakonec vrátí a bude s námi nejen o Vánocích ale stále – pořád...

VE FOREST HILLS,
24. LISTOPADU 2020
VÁŠ FR. ANTONÍN

**Přeji Vám požehnaný Advent, a krásnou
oslavu narození našeho Pána Ježíše Krista**

Církevní otcovia

Sv. Bazil Veľký

MV

dokončení z minulého čísla

Po smrti biskupa Euzébia sa v roku 370 stal sám jeho nástupcom a arcibiskupom. Cézarea bola metropolitným sídlom pre jedenásť ďalších biskupstiev. Žil veľmi jednoducho a skromne, nemal dokonca ani kuchára. Takmer každý deň sám osobne kázal. V tých časoch sa ariánska heréza (blud) šírila čoraz viac, priklonil sa k nej aj vtedajší cisár Valens a prenasledoval pravoverných kresťanov. Pustil sa aj do pravoverných biskupov a tých, ktorí trvali na svojej viere, vyhnanil ich z ich diecéz a na ich miesta menoval ariánov. Veľmi ho hnevalo, že Bazila nedokázal ani vyhnať z biskupstva, ani nakloniť na stranu herézy, a navyše aj to, že sv. Bazil svojou činnosťou navracal mnohých ariánov k pravovernosti. Keď cisár prišiel osobne do Cézarei, nahovoril svoje kniežatá, veľmožov a radcov, aby sa všelijakými spôsobmi snažili získať Bazila pre arianizmus. Jeho knieža Modest pozval Bazila pred svoj súd a najprv ho začal sľubmi o cisárskej milosti prehovárať. No keď to nepomáhalo, začal mu hroziť hovoriac: „Ako to, Bazil, ty sa môžeš protiviť tak veľkému a mocnému cisárovi, ktorého vôľu počúva celý svet? Vari sa nebojíš sily a moci, ktorú má?“ Bazil sa pokojne opýtal: „Na čo sa vzťahuje tá moc?“

Modest odoviedal: „Môže ti zobrať majetok, vyhnať ťa z krajiny, mučiť a zahubiť.“

Bazil: Ak je to tak, tak je potrebné mi hroziť niečím iným, lebo toho všetkého, čo si tu povedal, sa vôbec nebojím.“

Modest: „Ako tomu mám rozumieť?“

Bazil: „Kto, ako ja, nič nemá, nemusí sa báť, že mu vezmú majetok. Ak mi zoberieš, čo mám, ty nezbohatneš a mňa neochudobníš. Myslím si, že tie moje staré šaty a niekoľko kníh, v ktorých je celé moje bohatstvo, nepotrebuješ. Vyhnanstva sa nebojím, lebo nie kraj, v ktorom žijem, ale nebo považujem za svoju vlasť, a z neba ma nikto, okrem Boha, vyhnať nemôže. Ani mučenia sa nebojím, lebo moje telo je také slabé a biedne, že prvý úder ukončí aj moje mučenie aj život. Tým menej sa bojím smrti. Ona sa mi zdá byť dobrodením, lebo tým skôr ma spojí s mojím Stvoriteľom, pre ktorého jediného žijem.“

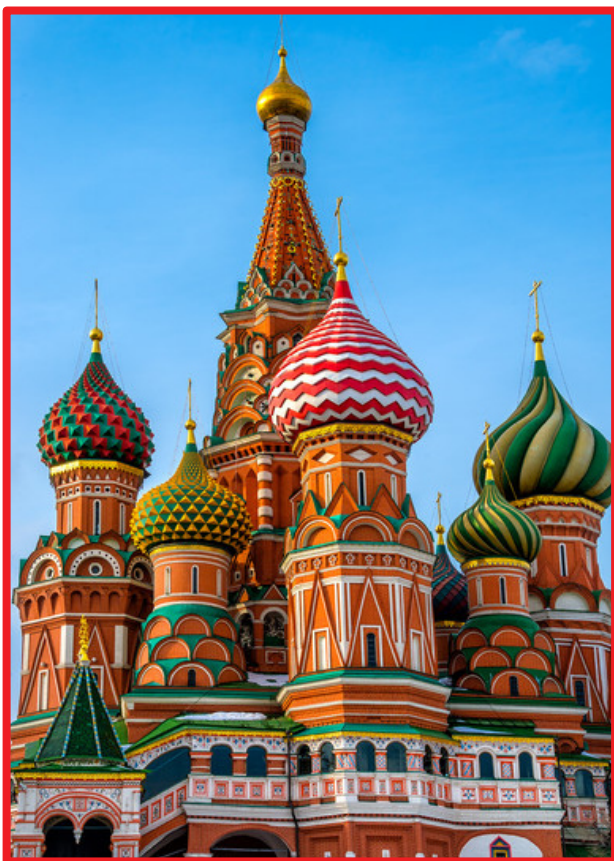
Modest: „Ešte nikto so mnou nerozprával s takou odvahou.“

Bazil: „Lebo si sa ešte nemal možnosť rozprávať s katolíckym biskupom. Vo zvyčajných podmienkach sú biskupi skromnými

a ústupčivými. Iba tam, kde im niekto chce zobrať vieru a Boha, na nič neberú ohľad. Meč a oheň, divé zvieratá a železné háky sú vtedy našou radosťou.“

Bazilovi sa napokon nič nestalo, naopak chýr o ňom sa doniesol aj k Západo-rímskemu cisárovi Valentiniánovi, ktorý bol na rozdiel od svojho brata cisára Valensa na Východe pravoverný. Valentinián poslal Bazilovi drahé dary a peniaze, aby sa za neho modlil k Bohu. Bazil to prijal a za to všetko urobil po mestách svojej diecézy nemocnice a útulky. Tiež zriadil veľký ústav kresťanského milosrdenstva pre chudobných, chorých, postihnutých malomocenstvom, pocestných a pre siroty. V ústave boli aj školy a dielne, takisto byty pre kňazov, lekárov, ošetrovateľov. Tento ústav nazvaný Bazílias bol divom kresťanského staroveku.

Bazil má taktiež zásluhy na reforme východnej liturgie. Skrátil a zjednotil obrad sv. omše. Jeho liturgia je vôbec prvá, ktorá bola napísaná a pevne stanovená s vylúčením rôznych ľubovoľných dodatkov podľa osobnej záľuby kňaza. Doteraz sa aj táto liturgia vo východnej Cirkvi používa.

Bazil zomrel pomerne mladý, nemal ani päťdesiat rokov, 1. januára 379. Zostalo nám po ňom aj mnoho spisov - päť kníh proti Eunomiovi (vyvrátenie ariánskych bludov), kázne, asketické knihy a 366 listov.

**St. Basil's Cathedral
Moscow**

8. Is Vatican II in continuity with tradition, or a rupture?

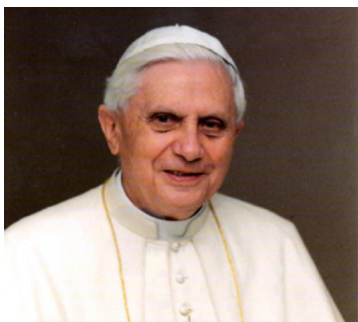
These terms originate in an address given by Pope Benedict XVI in 2005. In that speech, he contrasts two “hermeneutics,” or ways of interpreting, Vatican II. On the one hand is “the hermeneutic of discontinuity or rupture,” the idea that Vatican II is a split or break with Catholic tradition. On the other hand is “the hermeneutic of reform,” or continuity, the idea that Vatican II is consistent with Catholic tradition.

Both those on the extreme “left” and the extreme “right” have interpreted Vatican II as a rupture—a good rupture and a bad rupture, respectively.

But Pope Benedict XVI championed the hermeneutic of continuity, saying: “The Church, both before and after the Council, was and is the same Church, one, holy, catholic and apostolic, journeying on through time.” Vatican II was not a break or rupture; it must be interpreted in continuity with the tradition that came before.

This position has also been defended more recently by Cardinal Robert Sarah. In his book *The Day Is Now Far Spent*, he argues:

“The hermeneutic of reform in continuity that Benedict XVI taught so clearly is an indispensable condition of unity. Those who make sensational announcements of change and rupture are false prophets. They do not seek the good of the flock. They are mercenaries who have been smuggled into the sheepfold. Our unity will be forged around the truth of Catholic doctrine. There are no other means.”

“The Second Vatican Council documents, to which we must return. . . are a compass in our time that permits the Barque of the Church to put out into the deep in the midst of storms or on calm and peaceful waves, to sail safely and to reach her destination.”

— Pope Emeritus Benedict XVI

9. Did thinkers behind Vatican II deliberately use ambiguity to change Church teaching?

Theologian Edward Schillebeeckx has been quoted as saying, “We have used ambiguous phrases during the Council and we know how we will interpret them afterwards.” The suggestion is that conspirators planted certain phrases within the Vatican II documents that appeared vague and innocent on the surface, but would later be exploited by those wishing to overturn traditional Church teaching.

However, this quotation is not found in Schillebeeckx's own writings but in a book titled *Open Letter to Confused Catholics*, written years after the Council by Archbishop Marcel Lefebvre. Lefebvre was an ardent critic of Vatican II who founded the once schismatic and still canonically irregular SSPX society. In the book, Archbishop Lefebvre shares the quote apparently from memory, without any source or citation, and adds, “Fr. Schillebeeckx admitted it. . . . Those people knew what they were doing.” The source casts serious doubt on the truth of this quotation, which is not corroborated anywhere else, and thus offers no support for the idea that those who influenced Vatican II deliberately used (“weaponized”) ambiguity to distort Church teaching. There is simply no evidence of such a conspiracy.

(It's also worth noting that Fr. Schillebeeckx was not a bishop and thus had no vote about the language used in the final Vatican II texts.)

Absent any reliable evidence to the contrary, Ven. Fulton Sheen's assessment in his autobiography seems far more trustworthy and reasonable:

“Those who read the Documents of Vatican Council II have no idea how much care and preparation went into every word they contained. . . . I can testify to how we would discuss various Latin words for a day in order to arrive at a precise meaning. Then, after a chapter was prepared, printed,

and given to the Council Fathers, the debates on each subject went on for months until finally there were hammered out documents that were acceptable to all except a very few who voted against them.”

Finally, it's worth adding that sometimes, including in the Councils of Trent and Nicaea, theologians are not in full agreement and so somewhat ambiguous statements must be used in the final documents. For example, at Nicaea the term *homousios* is applied to the Son but not to the Spirit—and this was done to placate a minority of disagreeing bishops. That ambiguity could later be exploited unfaithfully, but it could equally be developed faithfully under the guidance of the Holy Spirit by later councils—which is indeed what happened.

As another example, the Council of Trent did not resolve various theological disputes about the Eucharist between Jesuits, Dominicans, and others. The language used is ambiguous enough to allow for diverse theological opinions.

The key point is this: all councils employ some theological language that is inevitably ambiguous in certain ways. It may be that there are theologians present at a council—contributors to a conciliar text—that hope to employ the ambiguous language in a wrong way later. But the Church has a guardrail against this—namely, the Holy Spirit, who guides the Church in interpreting its councils and handing on the faith. The Catechism of the Catholic Church is an example of the Church rightly interpreting the Council's words, and there are many other examples as well.

“The Second Vatican Ecumenical Council has been a gift of the Spirit to his Church. For this reason it remains a fundamental event not only for understanding the Church's history at this end of the century, but first and foremost for exploring the abiding presence of the risen Christ beside his Bride in the course of world events.”

— Pope St. John Paul II

Adventní zamyšlení

Kdo nemá cíl, ten se asi sotva vydá na cestu

Jakou představu vlastně máme před očima dnes, v době adventu? Co očekáváme, že se posléze stane v posledních dnech před svátky? Tyto otázky jsou na místě. Bez nich se nám nepodaří dobře prožít letošní čas adventní, protože kdo nemá cíl a kdo se do cíle netěší, ten se asi sotva vydá na cestu.

Důvody pro adventní těšení

Pokud bychom snad nevěděli, jaký důvod vlastně máme pro svoje adventní těšení se, pak nám jich prorok Izaiáš nabízí nesčetně. Mnohé obrazy z jeho vize budoucího mesiánského věku mají až poetickou kresbu: „Levhart si lehne vedle kozlátká (...) a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.“ Ale nemylně se – nejedná se o žádnou sentimentální idylku ze starých kýčovitých barvotisků. Takové vnímání Božího slova by nás nedovedlo nikam jinam než právě jen k onomu nasládlému a Boha prázdnému prožití Vánoc, jaké každoročně vidíme.

Vánoce: svátky o ničem?

Spisovatel Ludvík Vaculík ve své knize „Český snář“ atmosféru pohanských vánoc ironizuje: „Vánoce, milé děti, jsou takové svátky o ničem, kdy se radujeme z hadrů a žrádla.“ Buďme těmi, kdo budou otevření duchu Hospodinově: duchu moudrosti a rozumu, duchu rady a síly, duchu poznání a zbožnosti, duchu bázně před Hospodinem.

Bůh počítá s naší nemohoucností

Příchod Božího království znamená uzdravení a naplnění lidského bytí. To, co bylo dosud vystaveno nejružnějším úskalím a nebezpečím, mrženo lidským sobectvím a zraňováno hříchem, nabude znovu prvotní krásy a dokonalosti. Nemáme žádný důvod se cítit odstrčení na vedlejší kolej či frustrovaní vlastní nemohoucností. V Božím plánu spásy se s touto skutečností počítá. Nikoliv proto, abychom složili ruce do klína, nýbrž proto, abychom neztráceli naději: Je to Bůh, jehož mocí se nám dostane vykoupení.

Ježíš říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte. Já jsem ta cesta, pravda i život.“ (Jan 14,1-6)

*Převzato z www.vira.cz
zpracováno podle knihy:
Petr Vrbacký, Vzhůru k vodám,*

Bůh se stal dítětem

Bůh se vtělil. Strach se změnil v pokoj, neshoda se proměnila v objetí. Daleké se stalo blízké. Bůh se stal dítětem.

Rozumíte, k jaké proměně došlo? Poprvé mohla žena sdělit celou pravdu: „Bože můj, synu můj“.

Nyní už nemám strach. Je-li Bůh dítětem položeným tam na slámě v jeskyni, pak mi už nenahání strach. A jestliže mohu i já vedle Marie šeptat: „Bože můj, synu můj“, pak ráj vstoupil do mého domu a přinesl mi opravdový klid.

Mohu mít strach ze svého otce, zvlášť jestli jsem ho ještě nepoznal, ale z toho dítěte nikoli.

Z dítěte, které hladím a které se ke mně vine, z děťátka, které si žádá moji ochranu a lásku, strach nemám.

Už nemám strach. Pokoj, jenž je opakem strachu, je nyní se mnou. Jedinou námahu, kterou musím vynaložit, je věřit.

A uvěřit, to znamená zrodit. Věřím-li, pokračuji tím v procesu, kterým Ježíš-dítě přichází na svět.

Maria, věřím jako ty, že to dítě je Bůh, tvůj syn, a klaním se mu. Klaním se jeho přítomnosti zde ve schránce, kterou schovávám pod kabátem, kde on je uschován ve velmi křehkém znamení chleba, ještě křehčím než je tělo.

Slyším tě, Maria, jak čas od času v Betlémě opakuješ: „Bože můj, synu můj“.

*Carlo Carretto
z knihy Myšlenky, vydal(o): NOVÉ MĚSTO*

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

3. 11. Kardinál Christoph Schönborn, vídeňský arcibiskup, vyzval k modlitbě za oběti včerejšího útoku v centru Vídně i za zásahové jednotky. Mimo jiné řekl: „Na tuto slepou nenávist nemůže být odpovědi nenávist. Nenávist podněcuje jen novou nenávist. Naši nenávist nedostanete,“ dodal v dnešním rozhovoru pro rakouské médium ORF vídeňský arcibiskup.

8. 11. Na Bílé hoře byl odhalen Kříž smíření, připomínka 400. výročí bitvy na Bílé hoře V aleji Českých exulantů přesně 400 let od bělohorské bitvy, k níž došlo 8. listopadu 1620, odhalili zástupci městské části Praha 6, Ekumenické rady církví v České republice, České biskupské konference a Opatství Venio Kříž smíření.

11. 11. Byla publikována Zpráva o úředním přezkoumání a rozhodovacím procesu Svatého stolce, ohledně bývalého kardinála Theodora Edgara McCarricka, kterou z pověření papeže Františka vypracoval Státní sekretariát.

18. 11. Předsedové biskupských konferencí členských států EU sdružených v COMECE se vůbec poprvé v historii obrací na instituce Evropské unie a její členské státy s poselstvím naděje a výzvou k solidaritě: „Snažíme se budovat všeobecné bratrství, které neopomíjí nikoho.“

20. 11. Čeští a moravští biskupové se společně obracejí na věřící, vyzývají je k postu a almužně za ukončení pandemie po první tři středy v prosinci a o zasvěcení se Dítěti Ježíši doma u jeslíček v rodině.

21. 11. Papež František prostřednictvím krátkého videa oslovil lékaře a ošetřovatele ve svojí vlasti u příležitosti tamějšího Dne ošetřovatelů (21.11.) a Dne lékařů (3. 12.), připadajících na tyto dny. „Jste neoslavovanými hrdiny této pandemie. Kolik z vás jen věnovalo svůj život, aby bylo nablízku nemocným! Děkuji za tuto blízkost, děkuji za vlídnost, děkuji za profesionalitu, s níž pečujete o nemocné,“ řekl papež v krátkém videoposelství ze svého bytu v Domě sv. Marty, zveřejněném na internetových stránkách Argentinské katolické informační agentury (AICA).

22. 11. V neděli kardinál Dominik Duka zasvětil na pražském sídlišti Barrandov nově vystavěný kostel Krista Spasitele s komunitním centrem, jehož základní kámen položil před dvěma lety, v listopadu 2018. Takovou událost – jak připomněla ve svém děkovném projevu paní starostka Renáta Zajíčková – zažila Praha 5 po bezmála 80 letech. Naposledy zde byl v roce 1942 slavnostně vysvěcen funkcionalistický kostel sv. Jana Nepomuckého v Košířích.

BLAHOPŘEJEME

v měsíci prosinci oslaví narozeniny:

Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Rev. Jan Czudek 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Ester Nehybka 26. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISE

Greta Bunža, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Věra Truhlář, William Janek, Frank a Rose Macek, Mila Kania, Božena a Peter Smrčka, Paul Kopecký, Alena Homoláč M.D..

V průběhu listopadu jsem dostal další prosby o modlitby za zemřelé. Frank Macek, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Henry a Mary Michtalik, Libuše Král.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V PROSINCI 2020

datum	úmysl	dárce
1.12.	Za nemocné na Covid 19	Helena Kočica
2.12.	For Babor Family	Pat a Ed Babor
6.12.	Za + otce Jozefa Čápoša 100 let od nar.	manž. Jelínkovi
9.12.	For Koval Family	Pat a Ed Babor
13.12.	Za živou a zemřelou rodinu Elahi a Hrubcovu	Šárka Elahi
15.12.	Za požehnání a ochranu mých přátel	Libuše Králíček
16.12.	For Semenysyn Family	Pat a Ed Babor
20.12.	Za zemřelého Vítězslava Hlavatého	Anna Hlavatá
23.12.	Za Marii Břeskovu, rodiče a syna	B. a J. Kowalyk
25.12.	Za krajauskou rodinu (Narození Páně)	
27.12.	Za zemřelého otce	Antonín Kocurek
30.12.	Za Ivanku Kowalyk - Berger	B. a J. Kowalyk

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajauské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Blahoslavená Marie Restituta

Helena Kafková se narodila 1. května 1894 jako šesté ze sedmi dětí v rodině obuvníka v Brně-Husovicích a byla pokřtěna 13. května v kostele Panny Marie Nanebevzaté v Brně-Zábrdovicích. Po dvou letech se celá rodina natrvalo usídlila ve Vídni, ve čtvrti Brigittenau, kde Helena Kafková prožila své dětství a školní léta. Po dvou letech práce v trafice začala pracovat jako ošetřovatelka ve vídeňské městské nemocnici v Lainzu, kde poznala sestry „křesťanské lásky“ III. řádu svatého Františka, kam roku 1914 proti vůli svých rodičů vstoupila. Při obláčce roku 1915 přijala řádové jméno sestra Marie Restituta (latinsky Obnovená). Od roku 1919 pracovala jako sestra na operačním sále v nemocnici v Mödlingu, kde si brzy získala značnou autoritu a byla známá a oblíbená jako vynikající zdravotnice, obětavá pomocnice i moudrá rádkyně. V řeholním společenství hrála na harmonium, vedla pěvecký sbor a organizovala různé slavnosti. Po nástupu nacistů k moci zavěsila na nově otevřené oddělení nemocnice do všech pokojů kříže a odmítala je odstranit. Svou přímostí a důsledností v obhajování víry a práva si v nacistech získala nepřátele. V prosinci 1941 našel jeden esesácký lékař za podivných okolností (pravděpodobně šlo o nastraženou past) papír s posměšnou a varovnou básní proti nacistickému režimu, od které si prý sestra pořizovala kopie. Po jeho udání byla sestra Restituta na Popeleční středu 18. února 1942 zatčena gestapem přímo na operačním sále. Třináct měsíců byla vězněna u Zemského soudu ve Vídni, z toho pět měsíců v cele smrti. Starala se o své spoluvězeňkyně a snažila se jim ulehčit jejich stav, byla pro ně svědectvím křesťanské lásky a víry.

Byly zamítnuty mnohé žádosti o milost, protože nacistům šlo v případě sestry Restituty o boj proti církvi. Dne 30. března 1943 přijala sestra M. Restituta naposledy Tělo Páně a obnovila své řeholní sliby. Téhož dne byla v 18.21 hodin popravena gilotinou.

Proces blahořečení sestry Restituty byl zahájen 4. listopadu 1988 a dne 21. června 1998 byla ve Vídni papežem Janem Pavlem II. prohlášena za blahoslavenou. Brněnská a vídeňská diecéze slaví její svátek 29. října, v den, kdy byla sestra Marie Restituta odsouzena k smrti.

Nový kostel Bl. Marie Restituty v Brně-Lesné požehnaný 12. září 2020

